

Strašidlo minulosti

Jaroslav
Velinský

Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka

Strašidlo minulosti

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink
Strašidlo minulosti

Augustin Veliký & spol.
Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme
Velice dlouhé schody

**Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka**

**Strašidlo
minulosti**

**Jaroslav
Velinský**

**Mystery Press
2023**

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 2002/2007

Cover Illustration © Jaromír 99, 2023

Book Design © Veronika Kopečková, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-473-2 (pdf)

**Zdeňku Storchovi,
který v roce 1983 jako první
pochopil Otu Finka
a pomohl mu na svět**

1

Člověk někdy neví, jak začít.

Andersen, Božena Němcová nebo bráchové Grimmů by se s tím nepárali a rozjeli by to podle svýho zavedenýho mustru: „Byl jednou jeden brejlatej houbař...“

Jenže já nemám šajna, jestli to byl zrovna houbař, a ještě k tomu brejlatej; prostě si říkám, kdo jinej by asi do toho pustýho lesa lez a kdo jinej by se spouštěl do kdejaký podezřelý díry. Totožnost onoho nešťastníka je mi celkem vzato *šmafú*, jak nonšalantně říká Fanouš Kelner, a vám může bejt *šmafú* zrovna tak.

Tenhle houbař, v našem případě spíš hypotetickej než brejlatej, je kapánek dobrodruh; nemá svý utajený místečka s plantáže-ma pravejch hřibů, ale radši vyhledává pustý pralesy, kam lidská noha léta nevkočila. Bloumá sem a tam, v košíku má pár žampionů ovčích, sebere kloboukatou růžovku a brejlí jí na sukýnku, jestli je plizovaná, protože kdyby nebyla, mohlo by jít o smrtelně jedovatou muchomůrku hlíznatou; chvíli nato se pro změnu s kapesním *Atlasem hub* od Jedličky a Zejbrlíka zadumá nad trsem penízovek sametonohých na pařezu a srovnává je s obrázkem čirůvky širožlutý, opěnky lipůvky a tak dále. Není to jen dobrodruh, je to i sportovec,

kteřej chodí na houby, i když nerostou, a zatímco pravověrní hříbkaři se útrpně usmívaj nad jeho košíkem s pár prašivkama, on si o nudný sklizni stovek *praváků* kosou myslí svůj.

A jak tak pomalu zalejzá do pořád hlubší lesa hloubi, až *mu praskaj klouby* (trampská píseň), přibrouzdá mokrým listím k jakýsi rokline a na jejím dně zahlídne něco jako hromádku klacků a klacíků zbavenejch kůry; a jelikož tam kromě tý hromádky dříví vidí taky něco špinavě růžovýho a vedle toho navíc hnědozelenou hlavu poněkud časnýho kapitálního hříbu, podrží se smřčků okolo a spustí se dolů do roklinky. Nadává si přitom do magorů, dobře ví, že tady lišky dávaj dobrou noc, a kdyby si příkladně kvůli jednomu masáku zlámal haksnu, moh by časem těm zdvořilejm liškám (případně další havěti) posloužit jako vhodnej doplněk jídelníčku. Tím pádem kouká spíš pod vlastní nohy než na to, k čemu šplhá, a když konečně zabrzdí v jehličí a pozvedne svůj brejlatej houbařskej bystrozrak, je kapánek vyvedenej z míry.

Zdánlivý klacky totiž nejsou klacky, přinejmenším ne klacky dřevěný; spíš to vypadá na nějaký kosti, a protože už jsou zezelenalý mechem, musej se tu válet nejmníh od loňska, jestli ne dýl.

Mohla to bejt laň, ale taky třeba jelen dvanáctérák, pomyslí si náš hrdina a rozhlídne se, jestli se tam někde neválej parohy, protože ty by si samozřejmě odnes domů, i když se to přísně nesmí a zákony o myslivosti to zařazujou mezi lesní pych. A jak se tak rozhlíží, najednou si uvědomí, že to narůžovělý není muchomůrka růžovka, nýbrž zbytek nějaký blůzičky; nato mu padne do oka roztrhaná plátěnka a otevřenej ruksáček s pár hadříkama, nějakým hřebínkem a kartáčkem na zuby, to všechno napůl zavátý plesnivějícím loňským listím, úlomkama větviček a jehličím...

Načež obejde to, co považoval za hlavu hříbu královskýho, a začne mu pomalu, ale jistě docházet, že tohle v atlasu pánů Jedličky a Zejbrlíka nenajde, žádněj hříb, i kdyby byl sebekrálovštější, přece

nemá obličej – nebo spíš to, co z obličeje zbejvá, když to ostatní zlikvidují zuby, kusadla a počasí... Jen bezvadnej chrup si zachoval původní vzhled. Včetně úsměvu.

V tý chvíli už to dotyčnej badatel nevydrží, a kdo by to taky vydržel, chcete sebrat hříbek a najednou se na vás zubí kostlivec... No já nevím; na jeho místě bych zařval *uááá*, horempádem bych vyletěl po tý krkolomný stráni nahoru a uháněl někam pro policajty.

Což dotyčnej zřejmě udělal, protože jinak bych vám těžko moh vyprávět pohádku *O strašidle minulosti*.

2

Na začátek června byl docela slušnej hic.

„Dopr...,“ povídá šofér zájezdovýho ikaruse ČSAD, vedle kterýho jsem seděl jakožto zlatý ručičky a obsluha ústředny Tesla. „Zrovna ted'ka, když to máme do tý hospody nějakejch šest sedm kiláků.“

Za náma poklimbával společensky unavenej bigbend Pragokov a svazáckej zpěvně-recitační soubor Mládí.

„Třeba je to jenom kolem tady toho,“ já na to.

TADY TO byla závora se značkou PRÁCE NA SILNICI; vedle byla šipka objíždky a ukazovala na zakroucenou okresku někam do kopce. Pár polonahejch maníků za závorou házelo lopatama vějíře šedivejch kamínků do zrcadlově černejch čadících louží, za příkopem dýmál kotel s dehtem a v pozadí před parním válcem dva další chlapi pobíhali s kropicíma konvema.

Šofér zatáh brzdu a otevřel. „Skoč se zeptat, jo?“

Vylez jsem a šel k tomu důležitýmu, kterej měl čepici a košili. „Dobrý den,“ povídám, „prosím vás, jak je ta objíždka dlouhá?“

„Patnáct kilometrů, mladej.“

„Dostanem se tamtudy do Choltic?“

„Malejch?“

„Jsou taky nějaký jiný?“

„Bodejt', mladej. Velký a Luční.“

„A všecy jsou u silnice?!“

„Jenom Malý.“ Některý lidi dovedou kolem jedný pitomý otázky, na kterou by mohli odpovědět rovnou, rozpoutat řečí jako na výroční schůzi Svazu konferenciérů. „Tak teda Malý Choltice,“ povídá konečně, „to je asi pět kiláků. Jenže silnice je uzavřená dobrejch deset. Proto se to taky dělá v neděli.“

„Helejte, pane mistr,“ já na to, „vracíme se do Prahy ze zájezdu... a v těch Malejch Cholticích jsme se měli stavět na oběd.“

Ne že by na nás snad v družebním podniku byli jako na cizí; jenže po projuchaný noci jsme snídali pozdě a vyjeli až kolem jedenáctý. Ty Choltice byly naplánovaný, na oběd nám připlatilo ROH a šofér říkal, že tam dobře vařej.

„Tak to máte holt smůlu,“ povídá ten vrchní baraba.

„Fakt se tam nikudy nedostanem?“

„Autobusem? Dneska těžko. Leda po svejch.“

„Hm... tak to je špatný.“

„Ale na tý objíždce se taky můžete naobědvat.“

„V nějaký vesnici?“

„To ani ne... Bejval to velkostatek, za války tam prej byl výcvikovej lágr hitlerjugend a teď tam má rekreaci porcelánka. Je u toho docela slušná hospoda.“

„A vařej tam i pro cizí?“

„Nejspíš jo... Choděj tam z traktorky. Taky houbaři a turisti... a tak. Čepujou tam plzeň.“

„Najdeme to?“

„Nemůžete zabloudit.“ Ukázal na ouzskou okresku. „Furt po tý objíždce.“

Poděkoval jsem a vrátil se do autobusu.

„Dobrá...,“ povídá šofér, když jsem mu to tlumočil. „Jenom jestli tam někde nezlámem autobus vejpůl.“

Zezadu se mi opřel o rameno kapelník Honza Benda. „Co je? Objíždka...?“

„Musíme do jiný hospody,“ řekl jsem.

„Do jaký? Do týhle jsme přece byli objednaný.“

„Jenže tam nejspíš nevěděli, že to tady uzavrou. Ten člobrda povídal, že na objíždce je taky restaurace.“

„Aby to nebyl jenom nějaký výčep.“

„Prej se tam vaří a čepují plzeň.“

Šofér zařadil jedničku, začal otáčet na okresku a kapelník se odpotácel dozadu. „Cesta do pravěku,“ hlásil. „Prazdroj, přesličky, brontosauři.“

Lidi se probouzeli, utírali si zpocený čela a zátylky a vyptávali se, co se děje, zatímco autobus šplhal na jedničku do kopce.

Svýho času jsem si někde přečet, že neexistují věci nemožný; nanejvýš prej nepravděpodobný – teda takový, co se nestávají, ale stát se můžou. Jsem sečtělej, přelouskal jsem nejen všechny Bigglese, jaký se dali sehnat, *Princeznu z Marsu* od toho chlápka, co se po našem jmenoval Rejže a vymyslel Tarzana, ale i *Hraběte Monte Cristo* a *Paměti lékařovy* od Dumase – i když ty až napodruhý a tu a tam jsem nějakou stránku přeskočil. Zato v raketách, lítání do vesmíru, nekonečnu, strojích času, robotech a různých Atlantidách jsem byl jako doma a nikdy jsem nevynechal ani písmeno.

Taky nesmím zapomenout na jednu knížku o předválečných automobilových závodech, ze který (aby mi ji táta nevyhodil) jsem musel vytrhnout těch pár chlápků v koženákách a kloboukách se štětkama, a hlavně obrázek, na kterým si autor knížky Hans Stuck s uneseným ksichtem potřásá rukou se samotným Ádou s hákošem na rukávu. Jasně, moh jsem knížku dát do sběru celou, ale nedokázal jsem to kvůli obrázkům těch mercedes-benzů, maseratek,

auto-unionů, alf-romeo a bugatek, který za nějakýho Ádu a jeho hákoš nemohly, stejně jako to fáro, o kterým ještě bude řeč. Do toho by si Hans Stuck nebo Rudi Caracciola jistě taky docela rádi sedli, a třeba by si dal říct i ten Adolf s hákošem, ale to už se fakt zakecávám.

Mnohem důležitější je to, o čem jsem se dočet v jedný z těch knížek o raketách a strojích času. Myslím ty nepravděpodobný věci, co nejsou k uvěření, a přece se můžou stát, když pámbu dá, jak říkávala moje babička.

Dobrá, pámbu v tom asi nebude. Ale něco podivnýho v tom bejt musí, snad neznámý zákonitosti vesmíru, protože zrovna mně se taková zdánlivě nemožná věc stala a nebejt mě, pár lidí by bejvalo zůstalo naživu a o tý věci a jejích příšernejch důsledkách by se nikdy nikdo nedověděl. Nebejt mě a mý první smrtelně vážný lásky – teda takový, kdy už si zamilovanej kluk před spaním nepředstavuje, jak dotýcnou zachraňuje před drakem, ale spíš s ním bolestně cloumá vědomí, že by tím drakem byl nejradši sám.

Asi bych měl začít trošku srozumitelnějc, třeba jako ve verneovce: 14. srpna 1947 panovala v celé střední Evropě vedra, jakých nebylo pamětníka. Rtuť teploměru překročila 98° stupnice Fahrenheity, nebo tak nějak, stejně nemám šajna, kolik stupňů je to po našem.

V sedmačtyřicátým prostě byly šílený pařáky a já za sebou měl první rok učení na obráběče kovů ve strašnickým n. p. Pragokov; ČSM se tenkrát jmenoval SČM jako Svaz český mládeže, na Slovensku měli SSM jako Svaz slovenský mládeže, nosili jsme modrý košile a na brigády jsme všichni chodili s nadšením, jelikož se tam kromě budování užila taky spousta srandy. Jo, kde ty loňský sněhy jsou, jak napsal básník, kterej měl možná v sedmadvacíti stejně jako já ten blbej pocit, že mládí je pryč a do důchodu daleko.

Bylo mi něco mezi patnácti a šestnácti; prvně v životě jsem se ocit na čtrnáctidenní brigádě s fabriční skupinou SČM a byl to pro mě úžasnej zážitek už proto, že jsem do tý doby kromě ke strejdovi

do Čenětic nevytáh paty z Prahy, a teď najednou do takový dálky... Na západní hranici to bylo, co by kamenem dohodil, za noci se lesa ma okolo plížili werwolfové a kopečkáři a ve studánkách nekonečných luk, na kterých jsme sklízeli seno, vyvěrala minerálka.

Samota, kde jsme noclehovali na slavnících nacpaných voňavým senem, se jmenovala Pozorka, a když jsme se odtamtud po čtrnácti dnech celí rozlámaní vraceli do Prahy, byl jsem strašně nešťastnej kvůli Lucii a myslel jsem si, že ten oprejskanej a lebedou zarostlej barák mezi dvěma nebo třema zříceninama jinejch baráků už nikdy v životě neuvidím – ale kvůli Lucii na něj do smrti nezapomenu...

Za dvanáct let jsem samozřejmě zapomněl na Lucii i na ten barák; takže jsem byl kapku vedle, když náš zájezdovej ikarus najednou zastavil rovnou u něj.

3

Lucie mi tehdy jednou nebo dvakrát řekla, jak ráda si se mnou povídá a jakej prej jsem hodnej kluk. Jenže vždycy, když jsme se vraceli na valníku z luk na Pozorku, seděla na blatníku traktoru a držela se za rameno místního frajera, kterej nosil takovej srandovní blbej klobouk a říkal si Rob. Byl jsem jí dobrej akorát na povídání při shrabování sena; na to, co vyváděla s tím zatraceným traktoristou po večerech, jsem se snažil radši nemyslet. Stejně jsem kvůli tomu často ani nemoh usnout, taky proto, že jsem musel poslouchat řeči starších kluků. Že Lucie pod kraťasy a tričkem nenosí vůbec žádný prádlo, byla nejspíš pravda; taky mi dalo děsnou práci furt nečumět, kam jsem neměl. Ale když potom machrovali, jak si s ní včera v tom slejváku užívali v kupce sena, musel jsem hryzat do polštářku, kterej mi s sebou dala máma, abych měl něco pod hlavou.

Věřil jsem, že kecají; jenže mně bylo jenom půl šestnácti roku a Lucii jsem strašně miloval.

Nepřijela s naší brigádou; spolu s náma tam byli svazáci z Prahy II a Lucie patřila k nim. Na lukách se to samozřejmě promíchalo, já se hned druhý den dostal k ní, dala se se mnou do řeči a já byl v tu ránu ztracenej. Ji nejspíš blažilo, že jí žeru všechny pražský známosti,

znala se s Cortésem i Soňou Červenou a při hrabání si prozpěvovala fláky z *Divotvornýho hrnce*, co zrovna dávali v Karlíně. To byla od nás ze Skalky výprava na celej den, chodili jsme leda do dvou strašnickejch biografů – do ABC na Starostrašnický a do Vesny v Olšinách. Divadlo v Karlíně a sametem potažený premiérový bijáky na Václaváku, to pro nás byla cizina.

Lucie měla oči jako temný studny, celá byla tmavá, žádná zlatovláska, o jakých se zdá pubertákům, spíš vášnivá Turkyně, Indka nebo Řekyně. Navzdory svejm úžasnejm známostem chodila v nejrozdrbanějších kratasech, jaký jsem kdy viděl, a v lautr stejným růžovým tričku, který si snad tu a tam přemáchla v potoce; asi jí na tom nezáleželo jako ostatním holkám, který se fintily, jako kdyby louky okolo Pozorky byly nejmíň Riviéra a oprejskaná jídelna hotel Šroubek.

Co bych povídal; byl jsem z Lucie celej pryč, a když se některej den ocitla na druhý straně louky a povídala si tam s někým jiným, divže jsem se neutrápil k smrti.

Ještě víc jsem se trápil, když jsme se jednou po večeri setkali vzadu na cestičce, která vedla k lesu, ani nevím, jestli to byla náhoda, nebo jestli jsem čekal já na ni nebo ona na mě... Najednou mě vzala za ruku, neřekla nic, ale těma rukama to běželo jako telegrafním drátem, bylo to svíravý až k bolesti a chvilku nato Pozorka za náma zmizela za stromama... Před náma byly zalesněný kopce, vycházel nad nima strašidelnej bledej měsíc a cestička vedla přímo tam, kde se snad mělo, nebo nemělo odehrát něco velikýho, něco, co jsem zatím nezažil a na co jsem se bál i pomyslet...

A druhej den už jsme odjížděli.

A teď najednou stojíme před Pozorkou; nikdo z kapely ani z pěveckýho souboru tady tenkrát s brigádou nebyl, buď v Pragokovu ještě nedělali, nebo teprv chodili do školy; nikomu ten osamělej barák nic neříká, a nebejt mlhavý a najednou hořce bolestný vzpomínky

na Lucii, neřek by možná nic ani mně; je celej nově omítnutej, má novou střechu, lebeda a kopřivy okolo jsou vysekaný, zříceniny odklizený a na lomenici, kde bejvala jen díra pro holuby, se teď roztahuje velkej nápis RESTAURANT POZORKA a pod ním menší, že je to i rekreační objekt n. p. Porcelán.

Místo hromady starejch cihel je před hlavním vchodem vybetonovaná zastřešená terasa a u dvou stolů tam sedí pár strejců u piva.

Jen ty zalesněný kopce v pozadí, nad kterejma tenkrát vycházel strašidelnej bledej měsíc, se nezměnily.

4

„Kdo by to řek, že v takový zakopaný díře...“

„Vepřo náramný a žádnej oschlej knedlík.“

„Pivčo je taky akorát.“

Hospoda hučí, bigbend má mastný huby a z pěny bílý fousy, svažky ze souboru Mládí do sebe lejou lepkavý perlivý ovocenky, koukám, jak do Radmilky od vrtaček, který se pro její lepý tvary říká anatomická bomba, vaří Fanda Kelner, pěvec naší kapely a světák, a že Kukačka si došel pro svý zednický piáno. Místní fotři pokyvují, jenom ať se ta mládež předvede, tak nákou od podlahy, jo, třeba tu... A já myslím na Lucii, myslím na ni při vepřovým, při zelí i při knedlíku a pak si na ni dám jedno vychlazený pivo; ať žije. Kdyby tenkrát nebylo toho frajera... Nejspíš za mý trápení nestála; i když jsem byl o hlavu vyšší, ona zase byla o dva roky starší – a co by si se mnou v tom lese počala?

Možná by mě zkusila líbnout někde pod smřčkem a divila by se, že to neumím, a pak by mě zase odvedla zpátky, abych se do půlnoci převaloval na slavníku a myslel na to, jestli po tý pěšince vyrazila ten samej večer ještě jednou, pro změnu s Robem, kterej nosil blbej srandovní klobouk a jezdil na zetoru pětadvacet.

Jenže se to vyvinulo jinak; sešli jsme lesní pěšinkou k zákrutu silnice dole, zrovna jsme se ji chystali přejít a zapadnout do vonavého lesa s mechovejma paloukama na opačný straně, když zahučel motor a objevila se proudnicová neboli aerodynamická tatra, ten zatracenej auták, co mě pak strašil ve snech ještě hezkejších pár tejdnu.

Tak holt ještě jedno pivo na Lucii... jo, ať žije.

„Vypadáš unaveněj, Oto,“ řekla mi Růžena Brandejsová, má předpotopní láska, sólistka svazáckýho souboru Mládí a snad už nadosmrtní předsedkyně závodní skupiny ČSM. „Asi je to nervák obsluhovat ten starej zesilovač, a ještě se muzikantům o všechno starat. Ty ses moc nevyspal vid?“

„Ale jo. Jenom přemejšlím.“

„O čem? Jako kdyby ses něčím trápil.“

„Jasně. Stejská se mi po nějaký funkci.“

„Už ti otrnulo, že jo?“

„Ále prdlajs,“ já na to, „ze svazáckýho věku už jsem stejně vyrost. Jo, stárneme, stárneme, soudružko. Však už bys s tím předsedováním taky měla praštit a nechat to mladším.“

„Stárneš,“ řekla, „ale jinak jsi pořád stejně protivnej. Co jsem ti udělala, Oto?“

„Mně nic. A pro mě taky ne.“

Zrudla; chvíli na mě metala blesky, pak se otočila na patě a řekla hystericky: „Soudruhu Kukačko, jestli tady soudruhům chceš něco zahrát, tak už bys měl začít. Za dvacet minut odjezd.“

Abychy nebyly zbytečný dohadovačky: Loni kvůli mně jeden chlápek ležel dlouho ve špitále, a já si proto odmakal pár měsíců v lágru v Bernarticích, přestože se to stalo v rámci mejch nejlepších úmyslů. Ve Svazu jsem samozřejmě jako bejvalej kriminálník nebyl žádoucí, i když jsem svou funkci brigádního a zlepšovacího referenta vždycky vykonával k všeobecný spokojenosti.

Růžena pro mě při všech těch průserech mohla udělat leccos, ale ani prstíkem nehnula. Nebylo pro ni ideologicky a politicky únosný hejbat pro mě čímkoli jen pro to, co mezi náma kdysi bejvalo.

„No tak neblbni, Růženko,“ řekl Honza Benda, plánovač a už dávno ne svazák, „času dost. I když vypadnem za hodinu, pořád jsme v Praze nejpozdějc v šest – a nikdo z nás nejde na noční. Nebo jo?“ (Sbor: Ne!) „Co říkáte, pane Hartl?“

„Mně je to fuk,“ na to šofér od svýho kafe a limonády. „Hradí to vaše fabrika a čeesádé mi přesčasý platí. Hlavně aby už nebyly žádný objíždky.“

„Tak už tam nákou vrzni,“ škemrali strejcové.

Všelijaký ty Kalinky a Kaťuši, který má v repertoáru soubor Mládí (neoficiálně zvanéj Vrána), nejsou to jediný, co Kukačka válí na harmoniku; po hospodách a na svatbách je jako doma, takže pro něj nebyl žádněj problém štamgastům vyhovět. CO JSTE HASIČI, CO JSTE DĚLALI (Sbor: trá-rá!) zabere vždycky. Dědkové si podupávali, mládežnickej soubor Vrána se napůl hihňal a napůl zkoušel druhý hlasy, Fanda Kelner vyzval Radmilku k tanci, další páry se přidaly...

Jako tenkrát v neděli, když ta parta z Prahy II v tomhle lokále, tehdy pustým, špinavým a prázdným, uspořádala svazácký odpoledne... Hrál se politboj, recitovaly se obvyklý básničky, *Duní, duní zradý zvon* a *Díky tobě, Staline*, pak se za doprovodu podobný harmoniky zpívaly častušky jako třeba *Išla Duňa na špacír* nebo *Soldatušky* a nakonec se všichni vzali za ruce a tancovali kolečko za zpěvu duchaplnýho fláku *Ptala se Zuzanka Kuby, jestli má veverka zuby*, Lucie byla mezi dvěma frajírkama od nich a já byl dočista plonkovej; jen jsem se koukal, jak jí hulákaj do uší *Mááá-rýýý-ša, pusú daj....*, a měl jsem vztek.

Dneska byla plonková Růžena a ode mě by bejvalo bylo džentlmenský, kdybych se o ni postaral; možná že na to dokonce čekala,

jenže mně se do toho lautr nechtělo. Zatvářil jsem se, že nutně musím někam skrz to pivo, a vypad jsem do předsíně; do té důvěrně známý předsíně, která měla dva východy.

První ved k silnici, kde parkoval náš autobus.

Druhým se vyšlo na zpustlej dvůr, kde tenkrát stával prkennej hajzlík s věčnou frontou a v houštinách dvoumetrovýho plevelu rezavěly zemědělský mechanismy a mezi nima německej hakl; za háklem vedla díra ve zdi rovnou na tu pěšinku do lesa.

Nedalo mi to a šel jsem se podívat.

Už tu nebyly starý sukovitý dveře se železnou kovanou klikou, ale ušmudlaná dřevotříska, která měla místo kliky díru a zamykala se dvěma visacíma zámkami na vodorovně položený ocelový závoře. Bylo pootevřeno, a když jsem otevřel úplně, kromě kopců na obzoru jsem neviděl nic, co by mi bylo aspoň povědomý, když už ne známý.

Dvůr byl hladce vybetonovanej, zeď vzadu opravená a ohozená, po plevelu a všech těch rezavejch krámech ani stopa; stála tu nová garáž a vedle garáže nízký barák s malejma okna z skleněnejch cihel těsně pod zeleně natřeným okapovým žlabem.

Před vratama garáže se nějakej chlápek vrtal pod kapotou blanky modrýho spartaka.

Bejval by mi byl volnej stejně jako ten neznámej vybetonovanej dvůr – kdyby bejval neměl na palici takovej blbej starej umaštěnej a srandovní klobouk.

5

„Tady ne,“ povídá. „Je to rovnou naproti lokálu.“

Ohlíd se jenom na půl ksichtu a mně zatrnulo, když jsem zahlídl rudý a mrtvolně bílý fleky, beztvarej nos a divný strnulý oko bez obočí.

Bejval bych měl něco říct, ale nic mě v tu chvíli nenapadlo, leda otázka, kdo ho takhle zřídil. Měl nějaký to kilo navíc a trochu se hrbil k jedné straně. Napadlo mě, že tenkrát musel bejt starší, než jsem si myslel, teď mu bylo jistě kolem čtyřicítky. Ale byl to on.

„Neříkávali vám Rob?“ zeptal jsem se.

Jakžtakž se narovnal a položil šroubovák. „Říkaj mi tak furt,“ odpověděl. „Ale jenom kamarádi.“

„No... já vlastně jsem takovej skoro kamarád.“

Když se ke mně otočil naplno, vypadal ještě hůř, jelikož až na šedavej pytlík pod druhým okem a hlubokou vrásku od nosu dolů se mu levá půlka obličeje za těch dvanáct let moc nezměnila, takže to dohromady připomínalo něco nahonem spíchnutýho ze dvou rozdílnejch jedinců, přičemž jeden byl už pár tejdnu po smrti.

„Měl bych si vás pamatovat?“ zeptal se.

„Tenkrát jsem byl ani ne šestnáctiletej vejrosteck.“

Udělal ke mně dva kroky. „Šestnáctiletý... To muselo být někdy před desíti rokama, co?“

„Před dvanácti. Brigáda z Prahy.“

„No jo, sena. Takovejch brigád tady tenkrát bylo...“

„A pěkejch holek.“

„Jo, to taky. A co má být?“

„Nepamatujete si na Lucii? Vozil jste ji na blatníku.“

„Sakra... ahá... už jsem doma. Ta – černá, že jo.“

Chvilí se na mě díval jedním okem; druhý se ani nehnulo a mně došlo, že je skleněný.

„Snad nejsi ten kluk, co se okolo ní věčně ochomejtal?!“ zatykal mi. Možná se přitom usmál, ale abych si tím byl jistej, na to bych byl potřeboval tejdén.

„Že jste si mě tenkrát vůbec všimnul?!“ řekl jsem.

Podrbal se kloubem ohnutýho malíku na tom divným růžovým klaunským nose. „Třeba bych si bejval nevšimnul,“ řekl. „Nebejt všelijakejch blbejch keců. Milej zlatej... byla s tebou celý dny, kamaráde.“

„Jasně. A ještě s padesáti dalšíma.“

„A co tenkrát, jak přšelo?“

„Co mělo být, když přšelo?“

„Jak jste si spolu zalezli do tý kupky. Kluci od vás mi potom vyprávěli, jak nad váma tu kupku strhli a ta holka tam s tebou byla dočista nahatá.“ Ušklíb se a labužnický opakoval: „Na-ha-tá. Vůbec se nestyděla, a ještě jim prej řekla, jestli se nechtěj přidat.“

„To že vám vyprávěli?“

„A co má být? Třeba ti fakt nebylo ani šestnáct; jenže jsi vypadal spíš na těch jejích sedmnáct nebo kolik – a jí to bylo fuk; byla pěkný numero a ty jsi určitě nebyl o moc lepší. Nebo snad jo?!“

„To od nich byl jen blbej fór, aby vás naštváli. Každěj přece věděl, že máte o Lucii zájem.“

„Tenkrát jsem měl zájem o kdejakou a nouzi jsem o ně taky neměl. Ale naštvanej jsem byl, to jo.“

„Mně zase řekli, že s ní byli v tý kupce oni... všichni najednou. Kecali.“

„Nebo ted'kecáš ty.“

„Co bych z toho měl, kdybych to zapíral?“

„Já nevím, co bys z toho měl. Ostatně já z toho tenkrát taky neměl nic.“

„Nic? Já myslel –“

„Já taky myslel. Kamaráde... bud'kecáme oba, nebo naopak oba mluvíme pravdu; no a co? Ted' už na tom stejně nezáleží. Ono na tom vlastně nezáleželo už tu neděli, co jste odjeli.“

„My odjeli v sobotu.“

„Já bych řek, že se končilo v neděli.“

„To byla ta druhá parta, co v ní byla Lucie.“

„Jo... svazáci z Prahy dvě.“ Pošoup si umaštěnou hučku do čela a zase nazpátek. „Takže ty jsi patřil k těm z fabriky.“

„Ze strašnickýho Pragokovu.“

„A kde ses tady dneska vlastně vzal?“

Plác jsem něco o fabričním zájezdu a objíždce před Cholticema. „Je to náhoda,“ dodal jsem. „Já už dávno zapomněl, kde jsem tenkrát na tý brigádě byl. Akorát ten název Pozorka jsem nezapomněl.“

„Já tu nebyl osm let,“ na to Rob. „V osmačtyřicátým jsem odtud vypad do Plzně a jezdil jsem po montážích. Zpátky na Pozorce jsem teprv dva roky, po tuhleto,“ ukázal na svůj strašidelnej ciferník. „Nikoho z těch, co tady tenkrát bejvali, už jsem nezastih. Na tu holku a na tebe si pamatuju leda pro ten šrumec, co z toho tenkrát byl. No jo; Lucka Nádvorníková...“

„Šrumec? Jakej šrumec? A z čeho?“

Popad se za bradu. „Vás se na nic neptali?“

„Kdo?“

„Esenbáci.“

„A na co by se nás jako měli ptát?!“

Esenbák, kterej tenkrát po brigádě přišel do fabriky, si kromě jinejch dal zavolat do zasedačky eróhá i mě a vyptával se, jaký to bylo na brigádě, s kým jsem tam nejvíc kamarádil a o čem jsme se bavili, ale nedověděl se nic. Že jsem se tam ochomejtal okolo Lucie, to na mě zřejmě někdo prásknul a já to nezapíral. Ale o tom autáku jsem mlčel, protože jsem dal čestný slovo...

„Takže jste si se soudružkou Nádvoříkovou jen tak povídali...?“ zeptal se mě esenbák nakonec.

„Jo, jenom tak, o muzice a o biographech,“ já na to.

Pokyvoval, pokyvoval a poslal mě zpátky do dílny.

Pak jsem se nenápadně poptával, o co šlo, ale pokud vůbec někdo něco bližšího věděl, neměl zájem svěřovat se s tím patnáctiletýmu učedníkovi. Akorát jsem se doslechl, že když jsme byli v tom pohraničním pásmu, tak holt esenbáci maj zájem, jestli si tam třeba někdo neokukoval, kudy za kopečky, a nepustil si o tom hubu na špacír.

Vrtalo mi to v hlavě a nakonec jsem udělal něco, co bych si asi bejval netroufnul, nebejt těch divnejch esenbáckejch otázek; od Lucie jsem přibližně věděl, kde bydlí, bylo to na Vinohradech, kousek za Flórou... Sed jsem na kolo, tenkrát jsem ještě neměl žádnýho favorita, jenom starou cestovní stadiónku, a jel jsem tam.

Našel jsem to a dostal se až ke dveřím bytu, ale zazvonit jsem se bál. Tak jsem tam pak kroužil na kole dvakrát třikrát v tejdnu, stavoval jsem se tam, když jsem se vracel ze školy, ale vždycky jsem jenom donekonečna chodil ulicí sem a tam a doufal, že Lucii potkám, a až se jí zeptám, proč esenbáky tolik zajímalo, o čem si se mnou na lukách u Pozorky povídala, bude si se mnou možná povídat dál a třeba mě zas popadne za ruku a já jí to řeknu...

Jenže jsem ji nepotkal, a když přišla zima, zakládali jsme v místní skupině pěveckej kroužek... Já teda nejsem žádnej velkej zpěvák,

ale protože tam chodila jedna nová, jmenovala se Věra a měla oči, jaký maj antilopy, přihlásil jsem se taky a potom jsme měli plno zkoušek na pásmo písni sovětský armády.

Když v klubovně končila zkouška, bejvalo už dávno po setmění a ve skaleckejch ulicích je od jedný lucerny ke druhý dobrejch padesát metrů... Doprovázel jsem ji domů těma loužema tmy a samozřejmě jsem se do ní zamiloval... A jelikož jsem jí to řek a ona zase řekla něco podobnýho mně, nakonec jsem na Lucii pomalu, ale jistě zapomínal, až jsem zapomněl docela; nevzpomněl jsem si na ni, ani když mi Věru přebíral jinej frája, než jakým jsem se před Věrou snažil bejt já. Od té doby, co jsem byl s brigádou v pohraničí, už tenkrát uplynul rok – a to je pro mladýho kluka děsně dlouhá doba, i když, jak vidíte, po dvanácti letech může proběhnout hlavou za pár vteřin.

Rob se vrátil k autu, opřel se o blatník, popad odložený šroubovák a začal si jeho špičkou vyšťourávat šmír z drážek na dlani. „Hele,“ řekl pomalu, „takže ty o tom vlastně vůbec nic nevíš...?“

„O čem? Tu sobotu dopoledne jsme odjeli a o Pozorce už jsem nikdy neslyšel – a o Lucii teprv ne.“

„Jenže, kamaráde,“ řekl Rob a šroubovák v jeho dlani se zastavil, „my už tady o Lucii taky nikdy neslyšeli – a jestli o ní v týhle republice kromě toho parchanta vůbec někdo ještě někdy slyšel, to nevím.“

Ve dveřích za mnou se zjevil Fanda Kelner a povídá: „Pardon... kde je tady věc?“

„Naproti lokálu,“ řekl jsem.

„To jsem teda slepej jak patrona. Dík, Oto.“

„Aha,“ řekl Rob. „Ota. To jsem zapomněl.“

„No jo,“ povídám, „Ota Fink, jasně.“

Napráh ke mně dlaň. „Robert Žabka... pro tebe teda Rob, když už se známe tak dlouho.“ Zasmál se a já už si na ten jeho škleb začal zvykat, ale žádný velký veselí by v tom nejspíš nebylo, ani kdyby měl

obě půlky obličeje stejný. „Je to ale překvápko,“ dodal. „Koho by napadlo, že se ještě někdy uvidíme.“

Potrás jsem jeho zašmírovanou prackou. Když se člověk baví s někým takhle poznamenaným, neví, jestli se má tvářit, jako že to nevidí. Každý takovej samozřejmě ví, že ten druhý to vidí zatraceně dobře, a jestli se tváří, že mu to nevadí, tak je to určité z falešného soucitu, a ne proto, že by mu to opravdu nevadilo.

„No jo,“ povídám, „a ty tu ještě pořád jezdíš s traktorem?“

„Od té doby,“ řekl, „co mi bouchnul do ksichtu sud s benzinem, už jezdím leda tímhle.“ Ukázal palcem přes rameno na spartaka. „Ted' jsem v částečném invalidním a dělám správce tady tý rekre-ačky.“

„A co se tu teda tenkrát stalo?“

Místo odpovědi se zeptal, kdy jsem viděl Lucku naposled. Říkal Lucka; pro mě to byla Lucie.

„Naposled jsem ji viděl v sobotu dopoledne,“ řekl jsem. „Chvilí předtím, než jsi nás odvez na tom svým valníku na nádraží.“

Přišla za mnou, že prej za ten včerejší večer nemůže; že se fakt se mnou chtěla procházet po lese a povídat si, že to prej zrovna hrozně moc potřebovala a něco mi chtěla říct... jenže já měl vztek sám na sebe a odnesla to ona. „Hele,“ řekl jsem jí, „třeba jsi spíš potřebovala toho frajera v tatrovce. Tak si chod' při měsíčku po lese s ním a mě nech na pokoji.“

„Já si fakt myslela, že seš jinej,“ na to Lucie. „Jenže ty seš asi taky jenom obyčejnej blbej kluk a samozřejmě to všechno vykecáš.“

Co asi čekala od patnáctiletýho? Přece musela vědět, že jsem se do ní za těch skoro čtrnáct dní zabouch jako blázen. Pak si mě vyčíhá, popadne mě za ruku a nechá mě, abych si myslel, že jdu s holkou, kterou miluju, na opravdický rande; abych čekal kdovíco, třeba i všechno... Jenomže do toho vjede ulízaný blondák s tatrovkou, zastaví, stáhne okýnko a povídá s neodolatelým šklebem: „Slečno,

my se určitě odněkud známe, můžete na moment?“ Nebo tak něco. Načež Lucie vyškubla prsty z mý zpocený ruky a šla k němu, jako by se dávno znali... Stát se to dneska, ty prsty by mi zaručeně nevyškubla, a kdyby se to snad tomu fešákovi nelíbilo, obdržel by pumelici do kalodontovejch řezáků. Jenže tenkrát jsem se akorát otočil na patě a utek na Pozorku hryzat ten maminčin polštář... A Lucie si pak ještě myslela, že mě uchlácholí řečma, jak moc mě potřebovala a kdovíjaký tajemství mi chtěla svěřit...

„Co že vykecám?“ zeptal jsem se jí.

„No – o tom autě,“ řekla.

„A proč bych to měl vykecat?“

Podívala se na mě, usmála se a řekla: „Promiň. Ty to nikomu neřekneš, vid?“

„Jestli nechceš...“

„Hele, o nic nejde. Ale byla bych ráda, kdybys –“

A já, protože jsem v tu chvíli byl děsnej hrdina, jsem jí dal čestný slovo, že o tom autě se ode mě nedoví nikdo na světě. Pak jsem vyšplhal na Robův pitomej valník a polykal slzy. Polykal jsem slzy, protože... co bysme si sakra povídali?! Nebylo mi ani šestnáct a takový věci jako zastavit fáro a říct SLEČNO, MY SE URČITĚ ODNĚKUD ZNÁME, MŮŽETE NA MOMENT – to bych bejval nedokázal ani ve snu.

„Oni odjížděli v neděli...,“ povídá Rob.

„Jo. No a co?“

„Ztratila se.“

„Ztratila se...? Jak to myslíš, člověče?“

„Jak to povídám. Nakládali na valník bagáž a najednou někdo přišel, že Lucka nikde není. Začali ji shánět, a přitom zjistili, že tady není ani její pingl... Našli jen špinavej kapesník a přetrženou tkaničku od plátěnky. Ten jejich brigadýr počkal snad půl hodiny, dýl to určitě nebylo – a zavolal na esenbé. Přijeli za dost dlouho, vyslychali, čmuchali, ale brigádu nakonec museli pustit domů. Pak tu byl

pár dní pěkněj blázinec, pamatuješ, o čem se tu tenkrát furt kecalo, agenti ze západu, werwolfové... většinou planý poplachy, ale kdo moh vědět... Chápeš? Přijela kriminálka, snad prej až z Varů, zase tu všude šmejdili, z každýho tahali rozumy... No – Lucku nenašli a za pár dní toho nechali.“

„Ale kam se mohla ztratit?!“

„Kdyby se bejvala chtěla ztratit,“ na to Rob, „tak to bych věděl. Nebyla by totiž první.“

„Myslíš, že –“

„Třeba se na tu brigádu přihlásila, aby se dostala co nejbliž k čáře. Chtěla zdrhnout za kopečky, kamaráde. A z nás si jen utahovala. Byla o moc chytřejší než my a počítala se vším. Možná tu čekala na někoho, kdo znal cestu. A když přišel, zabalila si a vypadla s ním.“

„Ty jsi někoho takovýho viděl?“

„Ne. Ale existovat moh. Proč by tu taky dřela čtrnáct dní, kdyby šla sama? Mohla praštit hráběma hned druhěj den. Proto si myslím, že tu čekala, až dorazí ten její komplic... Jenomže to byl nejspíš grázl, kterej šel po tom, co měla s sebou.“

„A co by s sebou jako měla mít?!“

Začalo se mi zdát, že na mě dělá chytrýho; že se u něj po úrazu vyvinul takovej ten napoleonskej, ted' si honem nevzpomenu, jak se to jmenuje, myslím takový to, co nutí mrňavý lidi pořád dokazovat, že jsou vlastně velký, ty blbý zase, že jsou chytrý, a tak dále.

„Co by s sebou měla mít?“ ušklíb se. „Koruny těžko, ty by jí tam k ničemu nebyly. Ale třeba doma nebo kde čajzla nějaký zlato, ne?“

„Žádný jsem u ní neviděl.“

„No jo, ty jsi asi chodil k ní do komůrky.“

„Copak nespala ve společný ložnici s holkama?“

„Nedělej, že mi to žereš,“ na to Rob. „To se ví, že neměla žádný separé. Ale kdo moh vědět, co má v pinglu nebo kde? Nikdo se jí v tom přece nehrabal.“